

[Horn.]

foregår på forsvarlig måde, da det i høj grad er det danske samfunds interesse, det drejer sig om.

Hvad angår puljen, skal jeg ikke gå ind i nogen diskussion — det spørgsmål har vi drøftet frem og tilbage i udvalget —, men jeg skal henholde mig til, hvad der står i selve loven af 15. november 1949 § 1, stk. 2, hvortil alle parter har givet tilslutning, at det er landbrugets penge, og at de kan fordeles til landbruget af de to organisationer med landbrugsministerens tilslutning. Der er ikke hidtil gjort nogen indvending imod, at det er landbrugets penge, og at de skal fordeles på forsvarlig måde med landbrugsministerens tilslutning. Hvad angår de detaljer, der skal drøftes for at få klaret problemerne, vil man sikkert indrømme, at det simpelthen ikke lader sig gøre at opstille tabeller over, hvordan disse penge skal betales tilbage. Derfor mener vi, man må stoppe hele denne diskussion, og vi anbefaler endnu en gang hurtigst muligt at vedtage dette lovforslag, således at den ordning, som vi alle stræber imod, kan opnås i løbet af måneden.

Hans Pinstrup: Der var enkelte af det ærede medlem hr. Aksel Møllers udtalelser før, der var meget bemærkelsesværdige. Samtidig med at det ærede medlem talte om erhvervsfrihed, gik det ærede medlem ind for det nye i dansk lovgivning, at de, der producerer varerne, ikke må bestemme over salget af deres egne varer, i hvert fald ikke, når det drejer sig om landbrugsvarer. Det vil i realiteten sige, at det ærede medlem fra det konservative folkeparti går ind for den betragtning, at produktionen og risikoen for produktionen er landbrugets, men når varerne er færdigproduceret, er det samfundets varer, som samfundet og måske det ærede medlem hr. Aksel Møller gennem særbestemmelser for landbrugets vedkommende træffer afgørelse om. Og det kalder man erhvervsfrihed!

Det ærede medlem hr. Tholstrup, der i dette spørgsmål opererer side om side med det konservative folkeparti, kom før med den dybsindige betragtning, at der var forskel på industri og landbrug. Køerne skulle malkes hver dag i landbruget, og det skulle altså være landbrugets opgave, men omsætningen af mælken, når den var lavet til smør, var der andre, der skulle tage sig af. Overfor dette står venstres grundsynspunkt: dansk lovgivning må være ens for alle, og landbruget må have samme ret og samme forpligtelser som andre eks-

portvirksomheder, hverken mere eller mindre. Det er for os en hovedlinie, som vi ubetinget fastholder.

Mere er der for mig ikke anledning til at svare det ærede medlem hr. Aksel Møller.

Jeg ønsker at tilføje, at det ærede medlem må drage den fulde konsekvens af sit standpunkt, og det må være, at det ærede medlem også ønsker alle andre eksportvirksomheder, f. eks. Carlsbergbryggerierne og de utallige andre eksportvirksomheder, frataget retten til salg og omsætning af deres egne varer. Eller er det sådan, at det konservative folkeparti ønsker en særlovgivning, der kun omfatter landbruget? Det ville egentlig være rart at få et klart svar herpå.

Det ærede medlem hr. Tholstrup fremkom med nogle udtalelser om, at industrien sælger til den højestbydende til forskel fra landbrugserhvervet, men der er selvfølgelig ikke en sådan forskel. Antagelig alle, der har varer at sælge, sælger til den højestbydende. (*Tholstrup:* Undtagen landbruget i dag!). Jo, landbruget gør det også, og det må også være landbrugets ret at gøre det, der kan ikke være tale om andet. Det ærede medlem sagde, at underbud ikke forekom i praksis. Der er desværre høstet adskillige erfaringer også i den senere tid vedrørende kartofler og indenfor baconudvalget. Andre lande har høstet endnu større erfaringer. Det vil det ærede medlem se, hvis han undersøger forholdene med hensyn til udbud af kartofler f. eks. i efteråret. Det er i høj grad en realitet. Det kan ikke være rimeligt, at man åbner alle sluser for en udvikling, der betyder et kapløb om prisedgang, om at få solgt, uden at man afpasser udbudet efter købsønskerne.

Det ærede medlem brugte gentagne gange det udtryk, at som landmand solgte han lige så gerne til andelsselskaber som til private. Som landmand! Det fremkalder uvilkårlig den tanke, at der altså har været en tid, da det ærede medlem var landmand, men at han ikke er det længere, og det vil altså sige, at der antagelig er andre ting, der giver større resultat, større udbytte end selve landbruget. Derved får det ærede medlems udtalelser også en noget anden baggrund. Det gælder ikke mindst det ærede medlems voldsomme kritik f. eks. af eksportudvalgene og langtidsaftalen med England.

Vi er nogle, der har oplevet 30'ernes kriseår, og det har vi ikke glemt. Jeg er ganske enig med den højtærede landbrugsminister i hans udtalelse før om, at Englandsaftalen er meget værdifuld for dansk landbrug. Den giver et vist sikkert grundlag for produktionen fremefter. Den har utvivl-